

ЦАРКИНЯ-ПРОЛЕТ.

Приказка, илюстрирана от В. Лазаркевич.

И сега пак — както всякога — лястовичката бе кацнала върху сухото клонче на сливата. Тя извиваше главица и поглеждаше тъжно своето разрушено гнездо. Тревога звучеше в гласа ѝ.

Лястовичката, сякаш, плачеше.

Малкият Асен бе опрял рамо о джските на оградата и слушаше с наведена глава упреците на майка си:

— Чуваш ли как плаче лястовичката? Ти развали гнездото ѝ и счупи яйчицата ѝ. И тази бедна майка те проклена сега!

Асен се вслуша. И стори му се, че наистина го кжлне лястовичката. Това го уплаши и той избяга горе в стаята. Легна си несжблечен и скри глава под завивката. Така лежа дълго. Той сякаш се боеше да отбие главата си...

... И стори му се, че се пробужда от дълбок сжн. Ето слжнцето изгрива. Той се облича и слиза долу на двора. Изведнаж на рамото му кацва сжщата лястовичка. Той потреперва и махва с ръка да я отпжди. Ала тя изчурулика с глух глас. После подхвържна пред лицето му и затрепка с крилца.

Асен дигна страхливо очи и я погледна. Тя джржеше малко черно зржнце в човката си. Асен разбра, че то е за него и отвори уста. Лястовичката го пусна на езика му. То се разтопи, осллади слюнката му и той я приглжтна.

В сжщия миг Асен почна да разбира говора ѝ.

— Ти ще дойдеш с мене, — му казваше тя. — Аз ще те заведа в далечното царство на вечната Пролет — в моето родно място.

— Че... аз не мога да хвжрча, — промжлви той и потрепера, сякаш мравки полазиха по гжрба му.

— Разперѝ ржце и опитай да подхвъркваш, — запояда строго лястовичката.

Асен разпери страхливо ржце, подскокна и веднага почувствува, че ржцете му сж като сжщи крила.

Лястовичката го поведе и те литнаха. Когато се издигнаха вжв висините, той погледна надолу и премря от страх.